

MARROC. NOVEMBRE 2009

Manel Broch

Vicenç Sánchez, Eduard Torà i Manel Broch hem decidit reincidir en la pràctica de pedalejar a Marroc. Aquesta vegada ens acompanyarà l'Antón Sánchez amb cotxe, ja que no es manifesta preparat per fer un circuit de certa envergadura sobre una bicicleta. La primera proposta d'anar al Rif es desmunta en un instant en veure en un gràfic l'estadística de la quantitat de pluja a principis de novembre a la costa mediterrània del Marroc. L'alternativa és seguir una trajectòria de nord a sud pel *Moyen Atlas* seguint pistes sense o amb asfalt tenint com origen les rodalies de Taza i la meta a Imilchil.

En els primers viatges vam recórrer territoris situats al sud o creuant el Gran Atlas. Cada vegada anem triant regions més al nord per anar copsant l'enorme varietat de paisatge del país en el que podem contemplar des de les terres més àrides del planeta amb el seu màxim exponent de l'immens desert de Sàhara fins al clima típicament mediterrani al nord del país.

S'incorpora al grup Ramon Bramona que s'ha pogut organitzar l'agenda per tornar a Marroc.

1 • Divendres, 6 de novembre de 2009

BARCELONA - CASABLANCA - FEZ

Comencem la rutina d'abans de cada viatge. Anar fins a l'aeroport encara que sembli una tasca repetitiva sempre du aparellada alguna novetat. Aquesta vegada farem l'estrena de la T1. Per no ser menys jo també estrenaré el passaport encara més nou que la terminal del Prat. A l'anterior no hi ha fulls en blanc per segellar o fer visats.

Vaig amb el cotxe fins a l'estació de la RENFE a Badalona. M'acompanya l'Anton. Fem les maniobres amb rapidesa, de manera que pugem al tren abans de l'horari que havíem previst de les 17.07 h. En poc menys d'una hora som a la flamant T1. Van arribant l'Eduard, el Ramon i el Vicenç. Facturem en un mostrador de IBERIA, com és costum quan volem amb la RAM. Ens estalviem el pagament del transport de les bicicletes ja que la noia que fa les gestions no aconsegueix posar-se en contacte amb la persona adequada que certifiqui el pagament.

- AT 963 BCN-CMN 20.30 – 21.55

- AT 440 CMN-FEZ 23.20 – 00.15

En el vol fins a Casablanca ens donen de menjar, ja se saps el típic dels avions, que entreté i fa que sembli més curt el trajecte. L'aparell és un Boeing 737-700. El vol fins a Fez el fem amb un aparell d'hèlix de 64 places amb una ocupació del 50%. Aterrem a les 0.30 h a l'aeroport de Fez. També arriba tot l'equipatge,

cosa que dubtàvem per la escassa capacitat de la bodega.

Fem preu amb dos taxistes. La tarifa és de 120 DH per vehicle, en paguem 150 DH per la nocturnitat i l'equipatge. L'estratègia és anar a un hotel proper a l'agència de lloguer del vehicle. A l'hotel Savoy ens diuen directament que està complert. Al Volubilis ens ho diuen en altres paraules (50 DH/persona) però les caixes amb les bicicletes les hem de deixar a l'aparcament, que resulta ser una zona en una plaça pública a l'aire lliure. Finalment ens rebutgen. Ens acaben acceptant al Grand Hotel (220 DH/persona). Ens fem al llit a les 2.00 de la matinada.

*Fez és una ciutat mil·lenària, es divideix en tres zones, **Fez el Bali**, la zona antiga (s. IX), dins de les muralles; **Fez-Jdid**, la zona nova (S. XIII), on se troba la Mellah, el barri jueu, y la **Ville Nouvelle** (Vila Nova), la zona francesa en el nord-oest de la ciutat. La **Medina de Fez el Bali**, va ser declarada Patrimoni de la Humanitat per la Unesco en 1981.*

Fez (1 M hab.) és una de les ciutats imperials de Marroc junt amb Marrakech, Meknès i Rabat. Els carrers laberíntics y la Medina de Fez el-Bali (antic Fez) és un dels majors emplaçaments medievals que existeixen actualment en el món i una de les ciutats més famoses de l'islam.

L'artesa segueix sent el motor econòmic. La mà d'obra barata està alimentada per l'enorme flux de població procedent del camp i muntanyes de les rodalies. Aquests oficis humils, esgotadors i poc rendibles permeten imaginar l'ambient que es respirava en una ciutat durant l'Edat Mitjana

2 • Dissabte, 7 de novembre de 2009

FEZ – SIDI ABDALLAH – BAB BOUDIR

Esmorzem al mateix hotel. Mentre nosaltres desfem els paquets i muntem les bicicletes, l'Anton va a recollir el vehicle. Encabim els paquets al maletger i muntem els porta bicicletes.

Canviem (5 x 20 euros) x 11,15 = 11. 150 DH.

Marxem de l'hotel (on ens guarden les caixes de cartró per les bicicletes) amb el cotxe carregat a més no poder en direcció a Taza. Abans d'arribar-hi, a Sidi Abdallah, hi ha la cruïlla on comencem a pedalejar després de proveir-nos d'alguns queviures i d'aigua. Tenim problemes comptables amb el botiguer. No hi ha ningú que parli francès (ni cap de nosaltres àrab o berber) i la xifra que ens demana ens sembla desorbitada però ens cobra una quantitat molt inferior. La raó la vam esbrinar més tard quan ens van aclarir que les xifres les expressen en rials que és 20 vegades més petita que el dirham (el rial és equivalent a 0,1 dirham -?-).

Ens posem en marxa a les 13.00 h. L'encreuament de la carretera es fa per un pas inferior de la carretera de Taza, fet que ens despista una mica. L'inici de la vall queda limitat pels espadats entre els que circulen amplament el riu i la carretera. El pendent és continu, suau i bastant mantingut. Poc trànsit.

Hem sortit de 300 m d'altitud, pujarem fins a la cota màxima de 1600 m amb un total acumulat de 1400 m. Deixem a la dreta la cruïlla que haurem d'agafar demà per seguir l'itinerari per fer uns 14 km descendents per anar a trobar la *gîte*, que demà haurem de tornar a pujar. No ens hem aturat a la *gîte* a Azhar per semblar-nos encara massa avall i lluny de la cruïlla.

L'Anton el retrobem després d'una bona estona des de la sortida ens comunica que ha arribat fins a la *gîte* Ain Bechar i ha reservat lloc pels cinc. Fem els darrers 10 km a la llum dels fars del cotxe amb els 3 km darrers per pista pedregosa, els únics fora de l'asfalt.

51,380 km	3 h 53 min	13,34 km/h
-----------	------------	------------

Bon acolliment a la *gîte*. Abundant i bon cuscús. La temperatura més aviat baixa. Durant el dia no hem tingut temperatures extremes. El cel ha estat molt ennuvolat sense amenaçar pluja.

Ens qüestionem sobre si mereixia la pena arribar-se fins a Ain Bechar amb el recorregut que demà haurem de tornar a pujar o haver-nos quedat a Bab Azhar que està a 30 km de la cruïlla que també està massa lluny.

L'Atlas és un sistema muntanyós que recorre Marroc del nord-est (prop del Mediterrani) al sud-oest (a tocar de l'Atlàntic). La serralada es divideix en tres parts: el Atlas Mig (Moyen Atlas) amb el seu punt màxim de 3350 m d'altura, el Gran Atlas (Haut Atlas) que culmina en el cim del Toubkal de 4165 m y el Anti Atlas que corona els 2060 m. Separa les costes del mar Mediterrani i de l'oceà Atlàntic del desert del Sàhara, de fet, aquest és un dels factors que provoquen la sequedat d'aquest desert.

*El parc nacional del **jebel Tazzeke**, de 1980 metres d'altitud, està situat al sud de Taza, correspon a l'extrem septentrional del Moyen Atlas.*

La població de l'Atlas es fonamentalment berber.

3 • Diumenge, 8 de novembre de 2009

BAB BOUDIR – MERGHAOUA

El dia es lleva rúfol. Vent i núvols. El vent a ratxes de bastant a molt fortes. Els núvols molt esquinçats. Remuntem fins la cruïlla passant pel centre d'estiuieg a Bab Boudir, poc habitat en aquestes dates. La boira ens envolta quan iniciem el descens per una vall molt verda amb força habitatges a ran de la carretera.

El nostre primer destí del dia és Bab-el-Arba, a uns 15 km de la cruïlla. Els punts quilomètrics en mostren com a destí d'aquesta ruta asfaltada alternativament Ribat-el-Kheir i Tazarine, noms que ens resulten poc o gens familiars. Ens aturem a consultar el mapa. Uns obrers en un edifici en construcció ens fan veure que ens hem passat la pista que du a Bab-el-Arba i que hem de tornar enrere uns 2 km. Desfem el camí fins trobar la pista poc evident al principi, que seguim en direcció a l'est. Tornem a fer una marrada abans d'arribar a Bab-el-Arba. La força del vent ha anat en augment, no és del tot desfavorable en l'orientació, però fa perillar l'equilibri sobre la bicicleta. Ens retrobem amb l'Anton que ha anat fins a Taza a omplir el dipòsit de combustible i comprar queviures. El tram de pista (que creiem era carretera) és d'uns 8 km de força mal estat, no permet el pas de turismes. Hem sortit a les 9.00 h i ja són les 12.00 h, duem 37 km recorreguts. Decidim anar fins a Meghraoua, on haurem de prendre la decisió més assenyada sobre si seguir la ruta o aturar-nos, ja que la força del vent no minva i els indrets per allotjar-nos més endavant inexistents. Hi arribem a les 13.00 h. No hi ha allotjament. Ens asilem en un dels bars on ens nodriran i ens deixaran un racó per dormir.

52,75 km	3 h 39 min	14,55 km/h
----------	------------	------------

El territori que hem recorregut és molt despoblat, ens hem trobat amb molts pocs sers vius. En la ruta, tot i ser asfaltada, amb un estat de conservació molt digne tampoc ens hem creuat amb gaire vehicles. Hem passat la tarda al costat del finestral del local que ens acull i no hem vist ni una dotzena de vehicles a motor.

4 • Dilluns, 9 de novembre de 2009

MERGHAOUA – BOUYBLANE

BOUYBLANE – TAZA - OUTAT OULAD EL HAJ

El principal enemic del ciclista és el que s'origina degut a l'activitat del mitològic deu grec Eolo, el senyor dels vents. Eolo, sempre omnipresent, quasi sempre de cara (que no vol dir favorable), també es fa notar quan està inactiu per la pròpia velocitat del ciclista. Eolo, va ser el responsable d'aturar ahir la marxa a migdia. Eolo, serà decisiu del plantejament de la jornada d'avui.

Al matí el vent segueix bufant (potser amb menys intensitat) i a més plou. Plovisqueja. No ens ho pensem gens. Carreguem les bicicletes al cotxe i seguim al sud amb l'esperança de trobar menys vent i el cel seré.

Des de Marghaoua la carretera baixa en fort pendent fins al riu en 5 km. Tot seguit inicia una pujada constant. El territori deshabitat, la carretera s'enlaira fins a Tamtrouche, un llogarret que deixem enrere. Seguim indicadors a Bouyblane, que és una obsoleta estació d'esquí. De sobte el cotxe s'atura. S'acaba l'asfalt i ens trobem en un fangar relliscós. L'aigua

escassa per aquest territori a vingut precisament per fer-nos la guitzeta. Fem marxa enrere fins a terreny sòlid. Anem a la recerca d'alguna persona que puguem trobar en alguns dels edificis d'aspecte d'abandonament. Un xicot ens diu que estan reparant 8 km de carretera i que està tot el tram en obres. L'Anton s'acosta fins al parc de maquinària a demanar ajut. Torna amb un Toyota tot terreny, que ens remolca un curt espai de fangar fins que també rellisca. Per 8 km no podem creuar fins al ferm asfaltat, ja en el vessant sud d'aquest massís muntanyós.

Com a conseqüència ens veiem obligat a tornar cap al nord fins a Taza (a 100 km), des d'on fent una enorme volta per Guercif girar al sud direcció Missouri. Arribem ja de nit a Outat Oulad El Haj a quasi 200 km de Taza, bona part d'ells conduït de nit.

Resumint, 350 km encabits tots cinc i l'equipatge en un Peugeot 206 i les bicicletes penjades darrere del vehicle. Zero km en bicicleta. A parat de ploure. Segueix fent vent.

5 • Dimarts, 10 de novembre de 2009 OUTAT OULAT EL HAJ – MISSOUR

Ahir ens vàrem instal·lar a l'hotel que hi ha a l'entrada de Outat-Oulad-El-Haj, al costat mateix de la benzina. Vam sopar i hem descansat a consciència. Després de la desfeta d'ahir havent d'abandonar el projecte inicial hem d'improvisar un itinerari per omplir el dia d'avui. Decidim fer un itinerari fins a Missouri per pistes que recorren al sud de la carretera N-15 que uneix aquestes dues poblacions. També tenim l'opció de fer un circuit, que també finalitza a Missouri, al nord de la carretera passant per Almis-des-Marmoucha, opció que desestimem per considerar que pot ser massa llarg.

Seguim la pista, o almenys així o creiem, que ens ha de dur a Tidarine situada al sud de Missouri. Quan duem uns 30 km un riu molt ample ens barra el pas. Després d'anar amunt i avall decidim creuar a peu amb aigua fins als turmells. Un cop a l'altre costat ens acostem a la carretera, pel que sembla no hem seguit el trajecte que du fins Tidarine i hem anat molt més a prop i paral·lels a la carretera. Trepitem l'asfalt a 15 km de Missouri i no el deixem. Missouri és molt gran i mostra una activitat dinàmica molt important. Ens instal·lem a l'hotel Baroudi.

50,01 km	3 h 01 min	16,92 km/h
----------	------------	------------

A Missouri fins hi tot hi ha un parell de semàfors per regular el trànsit a les principals cruïlles. Avui és dia de mercat, és molt gran. Abans de sopar anem a fer un te en un bar on a la tele fan el partit entre el Real Madrid i el Alcorcón. És la tornada del partit de Copa en la qual el Madrid va perdre per 4-0. Veiem fins a mitja part del partit, el resultat és d'empat sense gols.

Ens quedem sense saber el resultat final, intuïm però l'eliminació del Madrid. Anem a sopar en un altre establiment on ja hem dinat, a la tele fan la pel·lícula "La delgada línea roja" en anglès i subtítols en àrab. En acabar de sopar en el local dels esports fan el Barça contra "La Cultural Leonesa" també estan empatats a zero. Anem a dormir sense saber els resultats finals. Tampoc ens traurà la son.

6 • Dimecres, 11 de novembre de 2009

MISSOUR – EL KSABI - MIDELE

Encetem la jornada seguint l'asfalt de la N-15 fins a la cruïlla a Ksiba. Hem recorregut 52 km a un ritme bastant ràpid, a una mitjana de 20 km per hora. Parem a menjar a la benzina de la cruïlla.

Decidim anar fins a Midelt per una pista que passa per Aouli. Preguntem sobre la possibilitat de passar el vehicle. Hi ha divergències entre els informadors. Nosaltres no dubtem gens. El vehicle anirà per l'asfalt i les bicicletes per la pista. Segons el mapa 15 km fins a Aouli i 25 més fins a Midelt amb asfalt.

Ens dirigim a Ksiba. Exuberant vegetació i conreus per arreu. La pista en perfecte estat. Comentem que el cotxe podria haver passat.

Portem recorreguts una quinzena de quilòmetres, creiem que serà un passeig fins a Midelt, quan la pista desapareix a prop del riu. Tornem enrere un tram. Preguntem, ens orienten cap al riu. Tornem a preguntar. No hem arribat a Aouli. El poble que veiem a l'altre costat del riu és Oulad-Teir. Anem a l'escola, el mestre és nou, no coneix el territori. Fa venir a un noi que ens indicarà el camí. Per començar el camí creuem per la llera riu amunt fins a un punt en el marge dret. Ens diu que ells en hora i mitja arriben a Aouli. Que aviat trobarem la pista.

Voldria oblidar la resta del dia fins que es va apagar el sol i les tres hores seguides en la foscor, però en faig una síntesi. El camí és un corriol pedregós a més no poder que seguim durant tres hores entre les parets vermelles d'un congost, havent de carregar amb la bicicleta en els trams més difícils i donant-nos cops a les cames amb els pedals de la bicicleta. Al final del congost ens reunim amb l'Anton però el porta-bicicletes s'ha quedat a l'hotel a Midelt. El dia s'acaba comença la negra nit. Ens fa llum amb els fars del cotxe durant uns 10 km. Després se'n va a portar l'estri per a transportar les bicicletes. Ens esperem en la foscor fins que els peus humits es refreden i ens aconsellen bellugar-nos. Fem 4 km a la llum dels frontals fins que arriba el vehicle de socors. Entrem a Midelt a les 20.30 h. Fa tres hores que és fosc.

80,13 km	4 h 47 min	16,94 km/h
----------	------------	------------

Durant la caminada (que estimem en no menys de 10 km) no he fet funcionar el comptakilòmetres.

7 • Dijous, 12 de novembre de 2009

MIDELT - MITKANE

Després de l'aventura nocturna d'ahir anant a dormir tard, havent-nos llevat tard amb el programa desballestat ens atrevim a sortir cap al circ de Jaffar. Sortim a quarts de deu. Al principi la pista és asfaltada. Quan s'acaba el paviment el ferm és bastant practicable, en suau pendent ascendent.

Però aviat trobarem un terreny impracticable fins i tot per a vehicles tot terreny. La marxa és molt lenta i fatigosa. Anem a menys de 10 km/h de velocitat mitjana. Personalment em resulta desesperant haver d'anar més atent en mirar per on es pot posar la roda i a la vegada mantenir l'equilibri sobre la màquina que en poder contemplar i gaudir del magnífic paisatge.

Arribem a la *Maison Forestiere Mitkane*, cota 2000, són les 15.30 h. No hi ha el guardià, està tancada. Tampoc disposen de la clau de la MF.

Al costat hi ha la casa del guarda forestal de la zona, que tampoc hi és. La casa està ocupada solament per tres dones. No ens podem quedar a dormir si no hi ha el pare, ens diu una noia que ens ofereix un hospitalari te amb pa, mantega, melmelada i olives. No ens deixen pagar. No duem cap obsequi ja que tot viatja amb el cotxe.

Un xicot, que diu, és el propietari d'un tractor que veiem llaurant els camps ens ofereix un indret per dormir i "norriture". El lloc per dormir resulta ser un habitacle de terra i parets de fang (tova), sostre de fusta per suportar la teulada de fang. Com a únic mobiliari uns sacs de plàstic al terra i una estufa molt rudimentària. Pensem que pitjor seria un bivac ja que encara som a 30 km de Tounfite. No ens queda més remei que quedar-nos a passar la nit.

Una altra persona apareix amb dues mantes. Les estén al terra. Encén foc a l'estufa i prepara te. D'una bossa apareix un pa rodó. Serà tota la "norriture" que acompanyarà els pocs queviures de traginem. Això si de te no en manca, després d'un, un altre i un altre. L'home ens deixa sols amb l'estufa que caldeja l'ambient, les mantes al terra, una mica de te, la tetera i dues espelmes. Hi ha una manega a l'exterior de la que raja aigua.

Ens fer-se fosc mengem el pa, amb una mica de mortadel·la i porcions de formatge. Ens ajèiem sobre les mantes i ens preparam per a una llarga nit. A més el Vicenç no ha portat el sac.

47,73 km	4 h 48 min	10,22 km/h
----------	------------	------------

El cedre (cedrus) és un gènere de plantes amb flors de la família de les pinàcies, adopten la forma d'arbres sempre verds, de fulles aciculars agrupades en fascicles i pinyes ovoides i dretes. Són arbres de capçada grossa i figura cònica en la joventut passant a la forma tabular quan són vells. Els tres tipus principals són: Cedre de l'Himàlaia, Cedre de l'Atlas, Cedre del Líban

8 • Divendres, 13 de novembre de 2009

MITKANE – TOUNFITE

TOUNFITE – N-13

Després de dotze hores d'estar ajaguts comencem a remoure'ns. La nit no ha estat freda. Tornem a posar en marxa l'estufa i la tetera. Deixem la cabana quan el sol ja escalfa la plana però trigarà a que ens escalfi a nosaltres, ja que ha de superar la barrera de muntanyes que ens deixa a l'ombra.

Seguim la pista. Als 4 km, sorpresa: una cruïlla amb tots dos ramals "goudronees". Un ramal continua per la falda de la muntanya i l'altre s'orienta cap a Boumia en descens, cap a la plana. Hem pernactat en un indret precari quan teníem la carretera a tocar!

Després d'uns 10 km l'enquitrant s'acaba i tornem a fer de terra fins a trobar la cruïlla a Tounfite, on hem de trobar-nos amb l'Anton. Hi indicadors que assenyalen 105 km a Imilchil. Evidentment no tenim temps per fer el recorregut, Ens espera un avió abans de 48 hores.

Ens dirigim a Tounfite (8 km) per donar per acabat el viatge, queda el retorn. El mapa indica 12 km; una guia de 4x4, 5 km; el rètol 8 km, n'hi ha per a tots els gustos. Intentem posar-nos en contacte amb l'Anton. Després de diversos intents ho aconseguim, ens està esperant a cruïlla, tal i com havíem quedat. Pensàvem que vindria del nord, de Boumia i resulta que ha vingut des de Imilchil passant per Agnefou, Agoudim i Tounfite, fent la ruta que havíem de fer nosaltres amb la bicicleta. El quilometratge real entre Midelt i Imilchil s'acosta als 180 km bastant més del que havíem calculat entre 120 i 150 km. El tram entre Tounfite i Imilchil està en força bon estat, apte per a turismes, amb alguns trams enquitrants.

Ens reunim tots cinc a Tounfite. Jo dono per acabat el viatge a cop de pedal (cal preparar amb cura el retorn a Fez), el Ramon s'afegeix a pujar al cotxe. L'Eduard i el Vicenç demanen més marxa i volen anar pedalejant fins l'hotel que va reservar l'Anton a peu de carretera N-13, entre Midelt i Zeida.

33,14 km	2 h 10 min	15,43 km/h
----------	------------	------------

Ens instal·lem a l'hotel i posem en solfa tot el material per anar demà de bon matí cap a Fez. Dinem, un abundant àpat del qual en reservem una part per als pedalaires, ja que quan arribin la cuina estarà tancada. Quan ens posem a la feina per la neteja de vehicle i bicicletes truquen els del pedal demanant auxili i que els anem a recollir amb el cotxe. Sense comentaris.

9 • Dissabte, 14 de novembre de 2009

N-13 – FEZ

A les sis som dempeus. Carreguem el vehicle ben enllustrat la tarda d'ahir per un mosso de l'hotel. A la mitja ja tenim l'esmorzar a taula. Poc després de les set marxem cap a Fez per la N-13. Per la ruta el

vehicle dona senyal d'avaría. Reduïm la marxa però seguim endavant. Arribem sense novetat a Fez després de recórrer la carretera N-13 que ofereix un panorama variat i espectacular.

Ens instal·lem altra vegada al Grand Hotel. Empaquetem les bicicletes. Anem amb el bus a la Medina (núm. 9). Tornem amb el mateix bus. Sopem en un restaurant a prop del Gran Hotel de nom Chamonix. A les nou som al llit intentant no escoltar el soroll del carrer i de la discoteca de l'hotel.

10 • Diumenge, 15 de novembre de 2009

FEZ – CASABLANCA - BCN

Diana a les 3.30 h. A les 4.00 amb puntualitat tenim els dos taxis a la porta, és el mateix de quan vàrem venir. Ahir vam trucar-lo. Facturem l'equipatge sense haver de pagar els 40 euros per cada bicicleta. Estem de sort.

- AT 441 FEZ-CMN 05.45 – 06.45

- AT 960 CMN-BCN 08.10 – 11.15

En el vol cap a Barcelona seuen dues nenes (10 anys) amb el seu gema petit que viatgen soles des de Bamako (Malí). Aquestes criatures tenen la sort d'anar cap a Europa amb avió i no amb una patera. No obstant, viatjar sols a aquesta edat si és una aventura i no el que hem fet nosaltres amb la bicicleta. A l'aeroport del Prat no arriben els paquets especials i evidentment les caixes amb les bicicletes ho son. S'han quedat a Casablanca.

A la tarda sona el telèfon de casa. És el pare de les criatures de Bamako amb qui hem intercanviat adreces. Viuen a Badalona, al barri de Llefia. Ves per on serem veïns.

Les bicicletes arriben l'endemà abans de migdia.

Resum

La planificació d'un viatge no sempre s'acompleix com s'havia previst. De fet en alguns dels nostres viatges per països africans ni tan sols dúiem una idea definida de l'itinerari, i si l'haviem estudiat aquest pla s'ha anat variant en funció de les circumstàncies i de la nova informació que hem anat adquirint en el dia a dia. En aquest viatge però, sense poder-lo qualificar com un fracàs o un desastre (res mes lluny de la veritat) no hem assolit el propòsit inicial. És a dir, fer al complert l'itinerari de Taza a Imilchil.

La primera jornada estava molt ajustada al voler fer el trasllat de Fez a Taza en vehicle, cosa que implicava començar a pedalejar massa tard amb la conseqüència (quasi inevitable) d'arribar de nit al punt de sojorn. En la segona etapa tenim petites dificultats en l'enllaç entre dues carreteres que no s'uneixen com creiem amb un tram ben definit i s'inicia el període de vent i pluja. La tercera etapa ens

desgavella del tot amb la pluja i el fang que impedeix el pas pel coll cap el vessant sud. La quarta va ser una transició després del dia anterior amb una dosi excessiva de cotxe. La cinquena, un total despropòsit entre la informació que teníem i la deficient orientació que ens van anar donant que ens va fer arribar massa tard a Midelt. La sisena es va començar a deshora i el terreny es va anar deteriorant en alguns trams fins al punt de fer-se quasi impracticable que ens va dur al llindar del bivac. Finalment després d'aquest cúmul de situacions adverses vam donar per acabat el trajecte a Tounfite, a un centenar de quilòmetres del nostre objectiu, però sense temps disponible per arribar-hi.

Tot i això, el grup s'ha mantingut sòlid, sense fissures, que s'ha coordinat de manera esplèndida amb el vehicle, tasca gens senzilla si hi afegim que els punts previstos de trobada i els horaris han canviat durant el transcurs de cada jornada.

Informació complementària

www.saharayatlas.com